

Arrest

nr. 323 526 van 18 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. DESCHEEMAECKER**
 Koningslaan 206
 1190 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 maart 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot teruggrijping van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 maart 2025 (bijlage 11) en van diens beslissing van dezelfde datum tot intrekking van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter, G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die loco advocaat P. DESCHEEMAECKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. EYKERMAN, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster arriveerde op 10 maart 2025 met vlucht SN360 op de luchthaven in Zaventem.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 10 maart 2025 de beslissing tot teruggrijping en de beslissing tot intrekking van een visum.

De beslissing tot teruggrijping, die verzoekster op 10 maart 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 10/03/2025 om 10.20 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUSSEL-NATIONAAL werd door ondergetekende, hoofdinspecteur [G.]

de heer / mevrouw :

naam [B.O.] voornaam [N.]

geboren op [...] te KINSHASA geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer [...]

afgegeven te [...] op : 30.09.2024

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische vertegenwoordiging in Lubumbashi geldig van 03.02.2025 tot 03.08.2025 voor een duur van 90 dagen afkomstig uit Kinshasa [...], op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze is in het bezit van een hotelreservatie van 10.03.2025 tot 17.03.2025 en een terugkeerticket dd. 07.04.2025. Ze kan niet aantonen waar zij de resterende periode zal verblijven. Verder kan ze buiten een bezoek aan het Atomium en de Grote Markt in Brussel geen informatie geven met betrekking tot haar voorgenomen toeristische activiteiten tijdens haar verblijf in België. Op basis van het ontbreken van documenten en verklaringen kan betrokkene niet aantonen dat zij voldoet aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

[...]”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot intrekking van een visum, die verzoekster ook op 10 maart 2025 ter kennis werd gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot intrekking van een visum.

Er moet worden gesteld dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.” (eigen onderlijning).

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot intrekking van een visum – een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd – wenst te verkrijgen, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Er kan slechts worden geconcludeerd dat de wetgever niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten (cf. RvS 29 oktober 2024, nr. 16.074 (c)). Aangezien een beslissing tot intrekking van een visum een accessorium is van een beslissing tot terugdrijving en de eventuele schorsing van de verwijderingsmaatregel dus impliceert dat de intrekking van een visum geen uitvoering kan kennen zou de mogelijkheid om afzonderlijk te schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen vragen ook geen meerwaarde bieden.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot teruggedrijving.

3.1. De Raad wijst er nogmaals op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster zet uiteen dat zij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van bestreden verwijderingsmaatregel, zodat dient te worden aangenomen dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 6 van Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de verordening 2016/399/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“4.1.

L'article 6,1, c du Règlement (UE) 2016/399 du Parlement européen et du Conseil du 9 mars 2016 concernant un code de l'Union relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes, dit Code frontières Schengen, stipule que, pour un séjour prévu sur le territoire des Etats membres d'une durée n'excédant pas 90 jours, les conditions d'entrée pour les ressortissants de pays tiers sont les suivantes :

c)

justifier l'objet et les conditions du séjour envisagé, et disposer de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans leur pays d'origine ou le transit vers un pays tiers dans lequel leur admission est garantie, ou être en mesure d'acquérir légalement ces moyens

4.2.

Si l'on compare cette disposition aux motifs donnés à l'appui des décisions attaquées, on constate que ces motifs ne sont pas sérieux :

a) La requérante a une réservation d'hôtel du 10.03.2025 au 17.03.2025 mais son billet de retour est daté du 07.04.2025 – elle ne démontre pas où elle résidera durant « la période restante ».

La requérante ne savait pas si elle allait rester tout son séjour dans le même hôtel, raison pour laquelle elle n'a réservé qu'une semaine.

Elle voulait se réserver la possibilité soit de rester dans le même hôtel, soit de changer d'hôtel, soit encore d'aller loger chez son frère pour le restant du séjour, lequel est domicilié à 1930 Zaventem, [...] (pièce 6).

L'article 6 du Code des frontières ne stipule pas qu'il faut justifier d'une réservation d'hôtel ou du lieu où on va résider pour toute la durée du séjour prévu sur le territoire d'un des Etats membres.

Le moyen est donc sérieux.

b) La requérante explique qu'elle est venue ici pour « tourisme » - à part une visite de l'Atomium et de la Grand Place, elle ne peut donner aucune information en rapport avec les activités touristiques pendant son séjour en Belgique

La requérante, de nature réservée, voire timide, affirme que la police des frontières ne l'a pas laissé parler.

Si elle avait été mise en confiance, elle aurait déclaré qu'elle avait un frère ici en Belgique, Monsieur [B.B.L.], frère à qui elle comptait bien rendre visite.

En outre, le fait que l'on ne connaisse pas bien la ville que l'on vient visiter et qu'on ne puisse pas donner le nom de tous les endroits que l'on veut visiter, ne peut être retenu contre le touriste, puisque par définition, il ne connaît pas la ville avant de l'avoir visité.

L'article 6 du Code des frontières ne stipule pas qu'il faut donner le nom de tous les lieux que l'on veut visiter.

Le moyen est donc sérieux.

c) Les moyens de subsistance suffisants

La requérante avait sur elle 2.100 € et deux cartes visa.

Elle disposait donc bien « de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans leur pays d'origine »

La police des frontières n'a pas pris cet élément en considération, alors qu'il s'agit d'une condition prévue à l'article 6 du Code des frontières Schengen.

Le moyen est donc sérieux.

Le retrait du visa MULT de 6 mois

Aucune explication n'est donnée quant au retrait du visa qui a été accordé par l'Etat Belge le 27 janvier 2025.

Le moyen est sérieux, en l'absence de motivation."

3.3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot teruggedrijving duidelijk het motief is aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoekster wordt teruggedreven omdat zij niet in het bezit is van de documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Verweerder heeft tevens de feitelijke vaststellingen vermeld die hem ertoe brachten tot dit besluit te komen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De grief van verzoekster dat niet wordt toegelicht waarom haar visum wordt ingetrokken is niet gericht tegen de beslissing tot teruggedrijving en derhalve niet nuttig.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.3.2.2. Waar verzoekster aanvoert dat de redenen die aanleiding gaven tot het nemen van de bestreden beslissing tot teruggedrijving niet deugdelijk zijn en een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van een grief omtrent de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster stelt dat zij beschikte over een hotelreservatie voor een verblijf tussen 10 maart 2025 en 17 maart 2025, maar toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk vaststelde dat zij niet over stukken beschikte om aan te tonen waar zij vervolgens, in afwachting van haar voorziene terugvlucht op 7 april 2025, zou verblijven.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat het zou volstaan de verblijfsomstandigheden gedurende een deel van het voorgenomen verblijf aan te tonen. Haar betoog vindt geen steun in de bewoordingen van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of in deze van artikel 6.1.c van de verordening 2016/399/EU. Het gegeven dat zij de mogelijkheid heeft om met haar visum naar verscheidene Schengenstaten te reizen stelt haar ook niet vrij van de verplichting om, bij binnenkomst in de Schengenruimte, te voldoen aan de in voormelde bepalingen gestelde voorwaarden.

Waar verzoekster stelt dat zij na 17 maart 2025 ofwel haar hotelreservatie zal verlengen, ofwel van hotel zal veranderen, ofwel bij haar broer in Zaventem zal logeren kan het volstaan te duiden dat zij hiermee niet aantoont dat zij bij de grenscontrole beschikte over documenten waaruit kon worden afgeleid waar zij gedurende de hele voorgehouden verblijfsperiode zou verblijven. Het is ook niet aannemelijk dat een vreemdeling die vanuit een ander continent naar Europa reist, bij aankomst nog niet zeker weet of zij onderdak zal kunnen krijgen bij haar broer of daarentegen een bijkomende hotelreservatie zal dienen te maken, waarbij zij het risico zou lopen te moeten vaststellen dat dit niet meer mogelijk is. Verzoekster stelde toen zij gehoord werd door de met grenscontrole belaste diensten ook dat zij geen verwanten had in België en bevestigde dit toen zij nogmaals werd gehoord nadat zij was overgebracht naar het transitcentrum. Er kan dan ook niet worden voorgesteld dat verweerder de aanwezigheid van een broer in België in aanmerking had moeten nemen.

Daarnaast moet ook worden aangegeven dat verzoekster, door uiteen te zetten dat zij van nature eerder gereserveerd of zelfs timide is en dat zij van mening is dat haar onvoldoende de mogelijkheid werd gegeven om toelichtingen te verstrekken omtrent de redenen van haar verblijf, niet aantoont dat verkeerdelijk werd gemotiveerd dat zij niet over documenten beschikte om haar verblijfsdoel aan te tonen.

Haar betoog dat artikel 6.1.c van de verordening 2016/399/EU niet bepaalt dat iemand de naam van alle steden die hij wil bezoeken moet kunnen meedelen en dat het normaal is dat een toerist de stad die hij wil bezoeken nog niet kent en niet op de hoogte is van alle plaatsen die hij zal willen bezoeken wijzigd niets aan de vaststelling dat verzoekster niet bij machte was haar reisdoel te staven.

De door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde stukken laten hier niet anders over denken.

De uiteenzetting van verzoekster dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor haar verblijf is niet relevant. In de bestreden beslissing wordt immers nergens aangegeven dat hieromtrent enige twijfel bestaat.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 6 van de verordening 2016/399/EU wordt niet aangetoond.

3.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder verzoekster hoorde en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3.5. Daarenboven kan nog worden gesteld dat verzoekster door uiteen te zetten dat haar visum, dat voorzag in de mogelijkheid tot verschillende binnenkomsten in de Schengenruimte over een periode van zes maanden, werd ingetrokken niet aantoont dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot terugleiding aanleiding kan geven tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Ook aan de tweede in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde is dus niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijftwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter,

M. CLAESEN,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. DE BOECK